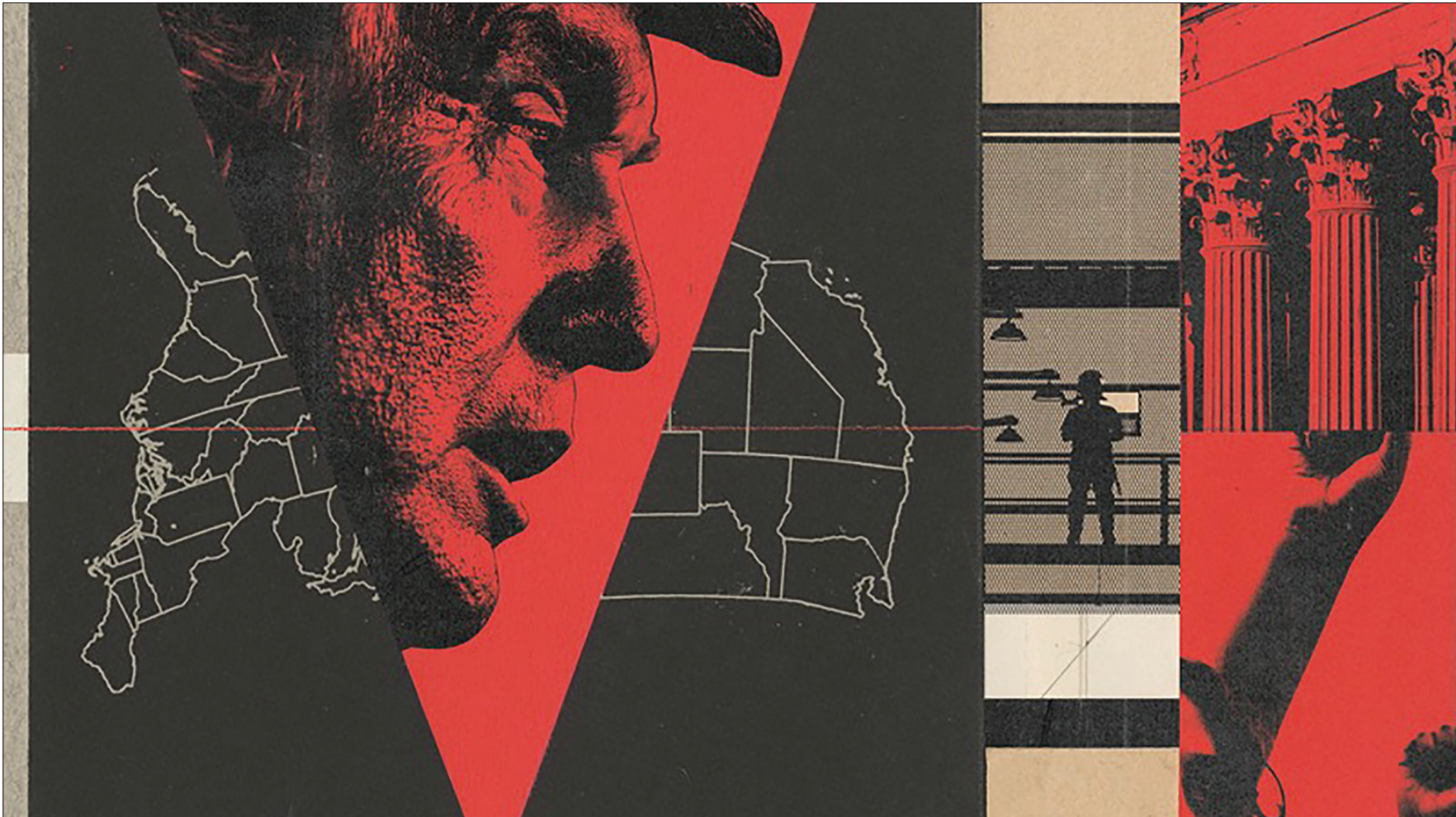

رون شلیک گلوله

مجارستان برای اداره آمریکا استفاده می کند؟

متمم نامی از سوروس یا CEU ذکر نشده اما ظاهرآ این دانشگاه تنها هدف این متمم بوده است. دادگستری اتحادیه اروپا ۳ سال بعد آن را نقض قوانین اتحادیه اروپا دانست، اما دیگر دیر شده بود. بسیاری از برنامه‌های مدیریتی آکادمیک به وین منتقل شدند، تعداد زیادی از دانش آموزان در پریخ ماندند و بسیاری از پژوهشگران برتر مجارستان، کشور را ترک کردند. در سال‌های بعدی، بسیاری از دانشگاه‌های عمومی مجارستان تحت کنترل مجموعه‌ای از موسسات خصوصی درآمدند که در ظاهر گامی به سمت مدرن‌سازی بود اما در عمل شیوه‌ای برای بنیانگذاران که گفته می‌شود از سوی حامیان اوربان اداره می‌شوند تا تأثیر بیشتری را بر نسل بعدی رهبران کشور اعمال کنند. حزب فیدس فراتر از تحصیلات عالی‌ها تا کنیک‌های مشابهی برای محدود کردن کمک‌های مالی بین المللی به سازمان‌های مردم‌نهاد و بازنشستگی زود هنگام قضاات مستقل استفاده کرد.

امسال، رجب طیب اردوغان رئیس جمهور مستبد رقابتی ترکیه در اقدام بی‌سابقه‌ای رقیب اصلی سیاسی خود، شهردار استانبول را بازداشت کرد. تاکنون، اوربان چنین اقدامی را انجام نداده است. اگر در دانشگاه CEU چرخه بزیند تقریباً آن را خالی می‌بینید. زلتان میکلوسی، فیلسوف سیاسی که حالا به دانشکده واقع در وین می‌رود می‌گوید: «در علوم اجتماعی، آنها درباره سوگیری جهان عادلانه صحبت می‌کنند. مردم می‌خواهند باور کنند که جهانی که در آن زندگی می‌کنند، سیستمی که در آن قرار دارند، تقریباً متصفانه است.» سال ۲۰۱۵، یکی از همکاران میکلوسی با جزئیات کامل به او توضیح داد که «اما دیگر در دموکراسی زندگی نمی‌کنیم.» میکلوسی با اینکه دوست نداشت این موضوع را باور کند اما هیچ دلیل متقابل خوبی نداشت. چنین شکافی یعنی فاصله میان تایید ذهنی و پذیرش عاطفی؛ یکی از حوزه‌هایی که میکلوسی درباره آن تحقیق می‌کند، ابراز می‌کند: «اگر بپذیریم که در یک حکومت خودکامه زندگی می‌کنم، به‌ویژه که به گفته او «خودکامه ترکیبی» باشد که با قوانین غیرقابل پیش‌بینی عمل می‌کند، سوال‌های دردسزای دیگری پیش خواهد آمد.»

بسیاری از تصمیمات اساسی شهروندان مثل تصمیم برای دادن رای یا پیروی از قانون، یک دولت دموکراتیک مشروع را در برمی‌گیرد: «اگر از بین رود پس من چگونه قرار است زندگی کنم؟» همین است که به سختی می‌توان ساختمان خالی دانشگاه بوداپست را هضم کرد. اگر اوربان ذهنیت تک‌بعدی برای مخالفت با حضور این دانشگاه در بوداپست داشت، چرا به ساختمان یورش نبرد و علامت «این ملک فروشی است» را روی در آن بچسباند؟ اگر مجارستان کشوری خودکامه است پس چرا تمام منتقدان هنوز اجازه دارند در وسط پایتخت بنشینند و انتقاد کنند؟ میکلوسی می‌گوید که این ابهام بخشی از نکته اصلی است. او می‌گوید اگر وزرای کابینه دولت احساس نگرانی کنند که گزارش‌های معتبر جرقه انقلابی را خواهند زد «آنها راهی پیدا می‌کنند که زندگی مرا ناخوشایند کنند.» آنها قاعدتاً او را زندانی نمی‌کنند اما در تنوری می‌توانند او را در رسانه‌های همسو با دولت به هتک حرمت متهم کنند یا داشتن شغل دولتی را برای او و هر کدام از اعضای خانواده‌اش راه‌کاری سخت تبدیل کنند. اوضافه

می‌کند: «فعلاً به‌منظرم ارزش پرداختن به این موضوع را ندارد.» این روزها کلمه «دفتر چه راهنما» را در اخبار زیاد می‌شنوید. ترامپ همواره ستایش خود از مستبدان را نشان داده است و اغلب از اوربان به عنوان کشوردار نمونه یاد می‌کند. جولین سسونی‌وند، پژوهشگران ارتباطات در نیواسکول نیویورک که در مجارستان بزرگ شده می‌گوید: «آنها ظاهرآ از یکدیگر یاد می‌گیرند.» دان جونپور، پسر ترامپ در ژوئن گذشته به السالوادور رفت تا در مراسم تحلیف حاکم مستبد آن، نجیب بقلیه شرکت کند. اوداردو بولسونارو فرزند ژانیر بولسونارو، حاکم نیمه‌مستبد برزیلی، برای شرکت در مراسم تحلیف ترامپ در ماه ژانویه به واشنگتن رفت (و ۴ سال قبل نیز در ششم ژانویه آنجا بود).

با این حال اگر به‌دنبال یک دفتر چه راهنمای مرجع بگردید ممکن است بر شباهت‌ها بیش از حد تاکید کنید و تفاوت‌ها را کم‌اهمیت‌تر نشان دهید. آنا گرزیمالابوسا، دانشمند علوم سیاسی در دانشگاه استنفورد می‌گوید: «یکی از تفاوت‌های میان اوربان و ترامپ در متقاعد کردن کشور و منفجر کردن آن است.» علاوه بر آن بعضی از برنامه‌های ترامپ تشدید روندهای قبلی است، نه گسستگی‌های بنیادی. فساد، ملی‌گرایی بیگانه‌هراسی، تهدید پیرامون خشونت غیرمتمرکز، این موارد ممکن است الان آشکارتر شده باشند اما چه‌بخوایم چه‌نخوایم، این‌ها در طول تاریخ آمریکا وجود داشته‌اند. جورج دبلیو بوش اختیارات ریاست جمهوری را بسیار فراتر از محدودیت‌های قبلی گسترش داد؛ باراک اوباما حتی بیشتر. در ۱۰۰ روز اول، ترامپ بیشترین فرمان‌های اجرایی را نسبت به هر رئیس جمهور دیگری صادر کرد. ذاتاً هیچ موضوع نامشروعی در مورد آن وجود ندارد؛ مثل انتشار اسناد محرمانه ترور جان اف کندی، اعلام اینکه انگلیسی‌زبان رسمی کشور است. این‌ها تفرقه‌افکن‌اند اما از اختیارات قانونی رئیس جمهور فراتر نرفته‌اند. اقدامات دیگر مانند ممنوعیت استفاده از نی‌های کاغذی بیشتر جنبه‌نمایشی دارند.

رؤسای جمهور پیشین دستوراتی را با علم به اینکه ممکن است در دادگاه به چالش کشیده شوند، امضا کردند. اما برخی از دستورات ترامپ، مثل حذف اعمال حق تولد در خاک آمریکا، خلاف قانون اساسی به‌نظر می‌رسند.

رسانه‌های آمریکایی قدرت بیشتری از رسانه‌های مجارستانی دارند. اما نشانه‌هایی از مشکلات نیز وجود داشته است. مثل واشنگتن پست و لس آنجلس تایمز که سال گذشته اعلام کردند از هیچ رئیس جمهوری حمایت نمی‌کنند و اینکه ترامپ شکایت‌های بی‌اساس را علیه شبکه‌ای بی‌سی‌نوز تنظیم کرد که به سرعت حل و فصل شد.

بعضی‌ها ترامپ‌یسم را نه یک فوریت دموکراتیک بلکه پیروزی دموکراسی می‌بینند. زمانی که جی‌وی‌ونس به خبرنگار پولیتیکو گفت که رئیس جمهور ممکن است در نهایت از حکم دیوان عالی سرپیچی کند، آن را تلاشی برای براندازی دموکراسی نمی‌داند بلکه تلاشی برای تقویت آن است. دیوید ریوی، یکی از افراد راست‌گرای که مشاور سیاستمداران آمریکایی و مجارستانی است، می‌گوید:

THE NEW YORKER

برخی از پژوهشگران همچنان تاکید دارند موضوعاتی مانند نابودی جمهوریت که توجه آنی را جلب می‌کنند، نتیجه معکوس دارند. مایک مک کانل، استاد قانون اساسی در دانشگاه استنفورد می‌گوید: «ببینید، ترامپ در انتخابات دموکراتیک به پیروزی رسید و من نشانه‌ای نمی‌بینم که انتخابات‌های بعدی به‌اندازه قبلی‌ها دموکراتیک نباشد.» مک کانل در ادامه می‌گوید: «بعضی از اقدامات ترامپ غیرقانونی است و او در آنها مبالغه می‌کند تا ترسناک‌تر نشان‌شان دهد اما نتیجه احتمالی این است که دادگاه‌ها بر او نظارت خواهند داشت.»

«اگر رئیس جمهور منتخب بگوید که من می‌توانم کارمندان دولت خودم را کنترل کنم و دیوان عالی ورود کند و بگوید که شما اجازه این کار را ندارید؛ این بحرانی در قانون اساسی است. کسانی که فکر می‌کنند اوربان و ترامپ، هیتلرند در یک دایره قرار دارند. این‌ها دیوانه شده‌اند. اینکه بگوییم مجارستان برای مجارستانی‌هاست و آمریکا برای آمریکایی‌ها، تکرار واضحات است. خب برای چه کسی باشد؟ من کسانی را که دچار فروپاشی روانی بر سر این موضوع می‌شوند، درک نمی‌کنم.»

برخی از پژوهشگران همچنان تاکید دارند موضوعاتی مانند نابودی جمهوریت که توجه آنی را جلب می‌کنند، نتیجه معکوس دارند. مایک مک کانل، استاد قانون اساسی در دانشگاه استنفورد می‌گوید: «ببینید، ترامپ در انتخابات دموکراتیک به پیروزی رسید و من نشانه‌ای نمی‌بینم که انتخابات‌های بعدی به‌اندازه قبلی‌ها دموکراتیک نباشد.» مک کانل در ادامه می‌گوید: «بعضی از اقدامات ترامپ غیرقانونی است و او در آنها مبالغه می‌کند تا ترسناک‌تر نشان‌شان دهد اما نتیجه احتمالی این است که دادگاه‌ها بر او نظارت خواهند داشت.» «به گفته مک کانل، اندرو جکسون هم «غریز استبدادی» داشت. فرانکلین دلانو روزولت کارمندان را به‌دلیل استبدادی» داشت. او تلاش کرد تقاضای دلخواه خود را وارد دیوان عالی کند ولی در نهایت برای سومین و سپس چهارمین دوره پیروز شد. دولت‌بایدن هم فراتر از اختیارات خود رفت اما این کار را در سکوت انجام داد. مک کانل استدلال می‌کند که اگر رئیس جمهوری قوانین مورد علاقه شما را به جای آنهایی که متنفرید، تغییر دهد، چقدر آزاردهنده خواهد بود؟ تام فیتن، رئیس گروه راست‌گرا موسوم به «دیده‌بان قضایی» می‌گوید: «این فقط محور بحث‌های چپ‌گرایان است. اگر مسیری مطابق نظر آنها نباشد پس دموکراسی در خطر قرار می‌گیرد.»

محورهای اصلی دفتر چه راهنمای مجارستان را نمی‌توان برای آمریکا تکرار کرد. حزب اوربان اکثریت بدنه قانون‌گذاران را به‌دست آورد که از آن برای بازتوسسی قانون اساسی مجارستان استفاده کرد. در سیستم دو حزبی، تقریباً برای هر کدام از احزاب غیرممکن است که اکثریت درازمدتی داشته باشند و اگر ترامپ‌یست‌ها در مجلس نمایندگان و سنا اکثریت را داشته باشند، باز هم برای اصلاح قانون اساسی کافی نخواهد بود.

جیک گرامپک، استاد سیاست عمومی در دانشگاه یوسی برکلی می‌گوید: «حق روتو در سیستم ما، هر کاری را سخت‌تر می‌کند که می‌تواند به ایجاد این لحظه استبدادی کمک کرده باشد. حالا که یک تهدید استبدادی در شاخه اجرایی دولت وجود داشته که باید بگوییم خوشحالم که این نظارت‌ها وجود دارند.» ساموئل موین، تاریخ‌نگار در دانشگاه ییل می‌گوید که لیبرال‌ها دیگر نباید ترامپ را به‌مثابه یک شخصیت شرور کار توتنی قدرتمند نشان دهند؛ او رئیس جمهور ضعیفی است نه یک تهدید آنی فاشیستی. اما در ماه مارس، پس از دستگیری محمود خلیل، فعال دانشجویی دانشگاه کلمبیا، موین برای اولین بار بخشی را تزار ترامپ کرد. اما با این حال اصرار دارد که «با وجود لحظات هشداردهنده و خطرناک، سیاست همچنان سیاست است.» «ماجرای دفتر چه راهنما به کنار، رسوخ استبداد امری نیست که هر رهبری به خواست خود بتواند فرمان را بدهد. هیچ چیز در سیاست دائمی نیست و هیچ چیز اجتناب‌ناپذیر. حتی دموکراسی تجزیه‌شده همیشه می‌تواند از مرگ به‌پا خیزد. استیولینتسکی، پژوهشگری می‌گوید که به‌همین دلیل «دموکراسی‌ها چگونه از بین می‌روند» در واقع استعاره فاجعه‌باری است. او می‌گوید، جامعه آمریکا قرن‌ها برای ساخت بازوی دموکراتیک خود تلاش کرده است و همچنان هم عضلاتی باقی مانده‌اند، فقط یکی باید جلوگیری کند که از آن‌ها استفاده کند.

سیاستمداران

انصراف از عزل رئیس شاباک

رژیم صهیونیستی اعلام کرد تصمیم به برکناری «رون بار»، رئیس امنیت داخلی این رژیم را لغو کرده است. این اقدام یک روز پس از آن صورت گرفت که بار به دلیل تنش‌های هفته‌اخیر با نتانیاهو، اعلام کرد در تاریخ ۱۵ ژوئن از سمت خود کناره‌گیری خواهد کرد. در سندی که نسخه‌ای از آن توسط خبرگزاری فرانسه به رویت رسیده است، رژیم صهیونیستی خطاب به دادگاه عالی اعلام کرد: کابینه نتانیاهو تصمیم خود در تاریخ ۲۰ مارس ۲۰۲۵ مبنی بر عزل بار را لغو کرده است. پیش‌تر، اقدام کابینه نتانیاهو برای برکناری بار از ریاست سازمان امنیتی شین‌بت توسط دادگاه متوقف شده و اعتراضات گسترده‌ای را نیز در سرزمین‌های اشغالی به‌همراه داشت. روزنامه صهیونیستی هالرتص گزارش داد به نظر می‌رسد این تصمیم جدید برای لغو برکناری، با هدف جلوگیری از صدور یک رأی تاریخی احتمالی توسط دادگاه عالی در مورد اعتراضات به عزل بار صورت گرفته است.

حمله قریب‌الوقوع هند

عطالله طرار، وزیر اطلاعات پاکستان روز گذشته اعلام کرد که این کشور اطلاعات موثقی در اختیار دارد که نشان می‌دهد هند قصد دارد ظرف ۲۴ تا ۳۶ ساعت آینده علیه پاکستان حمله نظامی انجام دهد. طرار در پیامی ویدئویی در حساب کاربری خود در رسانه اجتماعی ایکس (توییتر سابق)، اعلام کرد: «پاکستان اطلاعات موثقی در اختیار دارد که نشان می‌دهد هند قصد دارد ظرف ۲۴ تا ۳۶ ساعت آینده با استفاده از حادثه پهلگام به عنوان بهانه‌ای ساختگی، علیه ما حمله نظامی انجام دهد.» وزیر اطلاعات پاکستان با تاکید بر اینکه هرگونه اقدام تجاوزکارانه بر علیه این کشور با پاسخی قاطع مواجه خواهد شد، خاطر نشان کرد: «هند مسئول هرگونه پیامد جدی در منطقه خواهد بود.» خواجه محمد آصف، وزیر دفاع پاکستان روز دوشنبه (۲۸ آوریل /هشتم اردیبهشت) و هم‌زمان با افزایش تنش‌ها بین اسلام‌آباد و دهلی نو که مسلح به تسلیحات هسته‌ای هستند، گفت: «در پی حمله مرگبار هفته گذشته به گردشگران در کشمیر تحت کنترل هند، حمله نظامی این کشور همسایه به پاکستان قریب‌الوقوع است.»

باید خودکفا شویم

رئیس شورای اتحادیه اروپا گفت که از آنجایی که توجه و تمرکز واشنگتن ممکن است تغییر جهت دهد، این اتحادیه به خودمختاری در امور نظامی نیاز دارد. آنتونیو کاستا در جریان بازدید از کارخانه اسلحه‌سازی «آرسنال» در بلغارستان تصریح کرد که اروپا باید بتواند خودش سلاح‌هایش را تأمین و تولید کند، چراکه واشنگتن پیوسته تهدید می‌کند که حضور خود در اروپا هم به اقتصاد این قاره کمک کرده است. وی همچنین تاکید کرد که وام ۱۵۰ میلیارد یورویی که قرار است صرف انجام امور دفاعی در اروپا شود، باید میان همه اعضای این اتحادیه تقسیم شود.